

σμένα τὰ νῶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κρύπτειν του.

Ὁ θυρωρὸς τὸν ἀνέμενε. Ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ τῷ ἀνοιξῇ καὶ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐξόδου.

— Εὐχαριστήθηκετε, κύριε, τὸν ἥρωτησεν, ἀνεκαλύψατε τίποτε νεώτερον;

— Ὁ ἀνθρωπὸς μας τό 'στρηψε ἀπὸ τὸ μπουλῶρ Μαλέρμπ καὶ τόρᾳ εἶνε πολὺ μακρὰν. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ 'ξανάλθῃ.

— Αὐτὸ εἶνε φῶς φανερόν. Δὲν θὰ καθίσουν 'στὸ τραπέζι ἂν δὲν ἔλθῃ ἐκεῖνος. Ὅλα εἶνε φωτισμένα καὶ τίποτε δὲν κουνεῖ. Ἀπόδειξις πὼς τὸν περιμένουν.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς τὴν ὥρᾳ 'ποῦ ἐλειπα;

— Ἦλθαν οἱ δύο ὑπάλληλοι ποῦ καθύονται εἰς τὸ τρίτον. Δὲν τοὺς συνητήσατε, ἐπειδὴ ἦλθαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ. Περνοῦν τὸ βράδυ τοὺς εἰς ἓνα καφενεῖον τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

Ὁ ἓνας μ' ἐρώτησε μήπως ἐπίασε πυρκαϊὰ ἢ μήπως ὁ Πρῶστος ἔχει χορόν.

Καὶ τί δὲν θὰ 'πῃ ἡ γειτονία ὅταν μάθῃ πὼς τὸ ἀντικυρό μας σπῖτι εἶχε γάμους καὶ χαραὶς! θὰ καταντήσῃ ν' ἀναμιχθῇ καὶ ἡ ἀστυνομία.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Οἱ ἀνθρωποὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάζουν ὅπως θέλουν καὶ δὲν εἶνε ἀπηγορευμένον ν' ἀνάβουν πολυελαίους.

Ἀλλὰ καὶ γὼ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρατηρῶ καὶ νὰ πληροφοροῦμαι. Τὸ μέγαρον εἶνε κατοικημένον.

Ἀπὸ 'δὼ θὰ 'δοῦμε ποῖοι θὰ ἐξέλθουν καὶ ὁ ἀνθρωπὸς μὲ τῆς κόκκινες μουστάκας δὲν εἶνε πειὰ ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον.

Ἄν δὲν ἀνεκαλύψω ἀπόψε τίποτε, θ' ἀνεκαλύψω αὔριον.

— Ὡστε θὰ σᾶς 'ξαναῖδῶ πάλιν, κύριε;

— Βεβαιότατα καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ πληροφορηθῶ.

Δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην τὸν ἀστυνόμον καὶ προτιμῶ νὰ ἐρωτήσω σέ, ποῦ κάθῃσαι δίπλα καὶ τὰ βλέπεις ὅλα.

— Ἐχετε δίκαιον ἀπὸ αὔριον τὸ πρῶτ, θὰ σᾶς 'πῶ πολλὰ πράγματα, γιὰτὶ ἐξυπνῶ 'νωρίς, ἔχω καλὰ 'μάτια καὶ δὲν ἔχω καὶ τὴν γλῶσσάν μου εἰς τὴν τσέπη.

— Σιώπα! εἶπεν ὁ Μάξιμος, βλέπω κάποιον 'ποῦ ἔρχεται.

— Ἐγὼ βλέπω δύο, ἐψιθύρισε ὁ θυρωρὸς.

— Καὶ γὼ τόρᾳ βλέπω τρεῖς.

— Ἀλήθεια. Περπατοῦν ὁ ἓνας 'πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τί ἔρχονται νὰ κάμουν ἐδῶ; τί ἀνθρωποὶ εἶνε αὐτοί;

— Περστικοὶ ἴσως.

— Ποτέ. Πηγαίνουν τοῖχο-τοῖχο καὶ στέκουν κάθε λεπτό γιὰ νὰ παρατηρήσουν καὶ ἀκούσουν. Θαρρεῖ κανεὶς πὼς εἶνε ἡ περίπολος.

— Μπορεῖ πάλι... καὶ ὅμως.

— Δὲν βρίσκετε πὼς 'μοιάζει σὰν 'στὸ θέατρον;

Ἐστὴν τρίτη πρᾶξι ἔρχονται τρεῖς τέσσαρες καὶ πᾶνε μὲ τῆς μύταις... ὅλοι δο-

λοφόνοι καὶ ἡ μουσικὴ παίζει σιγὰ-σιγὰ.

— Νὰ τοὺς 'ποῦ ἐστάθηκαν ἀπὸ τῆς δύο μεριαὶς τῆς θύρας.

— Ναι. Ἦλθαν νὰ συλλάβουν αὐτοὺς 'ποῦ εἶνε μέσα.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς ἀνεκαλύψουν.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, ἔσθυσα τὴν λάμπᾳ. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅμως 'πὼς ἔρχεται ἀμάξι;

— Ναι καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μπουλῶρ Μαλέρμπ... καὶ πάει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν ὥρᾳ 'ποῦ ἐμῆκε εἰς τὸν δρόμον μας. Ὁ θόρυβος πλησιάζει.

— Τί ἔλεγα; Ἐρχεται ὁ ἀστυνόμος. Αἱ! θὰ γελάσωμεν. Ὅλα τοὺς ἀρπάζουν ὅλους αὐτοὺς. Τί ὑπόθεσις, Θεέ μου, τί ὑπόθεσις! Ὅλα τὴν βάλουν καὶ ἡ ἐφημερίδες.

— Ἀπατάσαι. Μὴ φλυαρῇς, γιὰτὶ δὲν μὲ ἀφηκες νὰ προσέξω.

Τὸ θέαμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρίστατο ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης ἤξιζε τὸν κόπον νὰ προσέξῃ τις.

Τὰ τρία ἄτομα κατέλαβον θέσεις περὶ τὸ μέγαρον· τὸ ὄχημα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἠκολούθει ἔστη μικρὸν πρὸ τῆς θύρας, ὀδηγούμενον ὑπ' ἐνὸς ἐνδεδυμένου ὡς αὐθέντου.

Τὸ ὄχημα τοῦτο ἐφαίνετο μυστηριώδες. Οὐδαμῶς ἐφαίνετο ἀκόλουθος καὶ ἀντὶ τῶν ὑαλίνων παραθύρων ζύλιναι θυρίδες.

Εἰς τὴν λάμπην τοῦ ἀερίφωτος ὁ Μάξιμος εἶδε κατερχόμενον τοῦ ὀχήματος ἀνθρωπὸν τινὰ ὅμοιον πρὸς τοὺς τρεῖς ἄλλους.

Ἐβῆ οὗτος πρὸς τὴν μικρὰν θύραν, ἐκτύπησε καὶ τοῦ ἠνοιξαν. Ὑπηρετῆς τις, βεβαίως ὁ ὀδηγῆσας τὸν Βορισῶφ ἐκ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη.

Μετὰ σύντομον συνδιάλεξιν ὁ ἀνθρωπὸς ἐπανῆλθεν, εἶπε κατὰ τι εἰς τὸν φαινόμενον ὡς ἀμαξηλάτην καὶ ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὀχήματος.

Οἱ ἐντὸς ἐξῆλθον καὶ ὁ Μάξιμος μόλις συνέσχε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ἀνεγνώρισε τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ συνοδευόμενον ἐκ τοῦ πλησίον ὑπὸ δύο ἐτέρων, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν τὸν ἐκράτουν ὡς οἱ κλητῆρες τὸν κατηγορούμενον.

Ἐφαίνοντο μάλιστα ὡς συνδιαλεγόμενοι πρὸς αὐτόν, καὶ ἦτο κατὰ δῆλον, ὅτι ὁ Ροβέρτος ἐβάδιζεν οἰκειοθελῶς.

Ἦγειρε τὴν κεφαλὴν, ἵνα γνωρίσῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ τὸν ὠδήγουν, καὶ ἡ λάμπη τοῦ ἀερίφωτος κατηύγαγε τὸ πρόσωπόν του.

— Περιέργον πρᾶγμα, ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος, δὲν ἠλλαξε καθόλου. Ἀλλὰ ποῖοι εἶνε ἐκεῖνοι; δὲν βλέπω τὸν Βορισῶφ.

Ἡ μικρὰ θύρα ἔμεινε ἀνοιχτή, καὶ ὁ ὑπηρετῆς παρέμεινε ἐκεῖ κρατῶν κηρίον. Ἐπερίμενε ἀναμφιβόλως τὸν Καρνοέλ διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ.

— Νομίζω πὼς θὰ γίνῃ ἐγκλημα, εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ Βιδάρ εἰς τὸν Μάξιμον. Ἐφεραν αὐτὸν τὸν νέον γιὰ νὰ τὸν πνίξουν. Ὅλα φωνάζω βοήθειαν.

— Ὁχι, ἀκόμη, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος. Ἀς 'δοῦμε πρῶτα τί θὰ κάμουν.

— Γιὰ 'δέτε, ἀπὸ 'κεῖ 'πάνω, ἐκεῖναις τῆς δύο σκιαῖς πὼς κυττάζουν ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά.

— Εἶνε ἡ κυρία καὶ ὁ φίλος της... ἐκεῖνος ποῦ ἔμεινε... ἤκουσαν τὴν ἀμαξαν 'ποῦ ἦλθε καὶ εὐγῆκαν εἰς τὸ παράθυρον.

— Στοιχηματίζω πὼς δὲν θὰ τοὺς ἀνοίξουν. Οἱ ἄλλοι ἐνοικιάτορες τοῦ τρίτου φαίνεται ἠνοιξαν τὸ παράθυρο καὶ αὐτοὶ οἱ λησταὶ φοβοῦνται νὰ φανοῦν. Ὅλα τοὺς ξυνοφάνηκε ποῦ εἶδαν φωταφία καὶ ἐδῶ, ἐπειδὴ ὑπέθεταν πὼς ὅλοι κοιμοῦνται.

— Προσοχή! ἡ σκιαὶς ἐχάθηκαν... πρέπει 'στὸ δρόμο νὰ βλέπωμεν.

Οὐδὲν ὅμως ἀσύννηθες συνέβαινε.

Ἡ ἀμαξα ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν της. Οἱ τρεῖς ἄνδρες καὶ ἐκεῖνος ἔμεινον ἡσυχοί. Ἐξέλεξαν καλῶς τὰς θέσεις των, διότι ἐφαίνοντο ὡς ἀποτελοῦντες ἐν σῶμα πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ διὰ νὰ τοὺς διακρίνῃ τις ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἦσαν ἐκεῖ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἐβάδιζε πρὸς τὴν μικρὰν θύραν συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο ἐκείνων ἀτόμων καὶ τρίτου τινὸς ἐπομένου ἐξεληθόντος τελευταίου ἐκ τοῦ ὀχήματος.

Διαβάτης ἐκεῖθεν διερχόμενος ἤθελεν εὔρει ὅλα ταῦτα φυσικά.

Τέσσαρα ἄτομα κατερχόμενα ἐξ ἀμάξης πρὸς μέγαρον, τοῦ ὁποῖου ὁ οἰκοδεσπότης δίδει ἐσπερίδα, εἶνε πρᾶγμα πανταχοῦ συμβαῖνον.

Τὸ τοσοῦτον σύννηθες ὅμως θέαμα παρῳργίζε τὸν Μάξιμον, καὶ ἦτο δι' αὐτὸν μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Μάξιμος ἀπὸ ἐκπλήξεως περιέπιπτεν εἰς ἐκπλήξιν. Ὅποια ἐκπλήξις νὰ ἴδῃ τὸν Βορισῶφ γευματίζοντα μετὰ τοῦ ὀπλοδιδασκάλου τῆς κομήσεως. Καὶ ὀπίσον μεγαλειτέρα ἐκπλήξις νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ μελόδραμα τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτι, ἐν συνοδίᾳ τοῦ Βορισῶφ καὶ τοῦ ὀπλοδιδασκάλου καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ κατόπιν αὐτῇ εἰς τὸ μέγαρόντης, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκαταλείπει πρὸ ἐξ ἐβδομάδων, ἐὰν ποτὲ ἀληθῶς εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

Charles Nodier

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἡ μήτηρ μου μὲ ὠδήγησεν ἐδῶ, κατὰ τὸ σύννηθες, ἡ Εὐλαλία ὅμως ἤργησε πολὺ. Προσεπάθουν νὰ μαντεύσω τὸ αἷτιον. Ὁ Πύκ ἔτρεχε πρὸς ὑπάντησιν αὐτῆς, καὶ ἐπανήρχετο καὶ ἀνεχώρει πάλιν ὁπόταν ἦτο μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ὑλάκτει μεθ' ἀνυπομονησίας, καὶ ὅταν ἤρχετο πλησίον μου ἔκλαιε. Τέλος ἤρχισε νὰ ὑλακτῇ τόσον θορυβῶδως καὶ νὰ πηδᾷ μετὰ τσαύτης ζωηρότητος, ὥστε ἠννόησα ὅτι ἤρ-

χετο, καίτοι δὲν ἤκουον αὐτὴν εἰσέτι. Ἐκλίνα πρὸς τὸ μέρος, πρὸς ὃ περιέμενα αὐτήν, καὶ οἱ ἐκτεταμένοι μου βραχίονες συνήντησαν τοὺς ἰδικούς της. Ὁ κύριος Ροβέρτος τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἔλθει ὁμοῦ με τοὺς ὑπηρετάς του, καὶ πᾶραυτα ἐνόησα τὸ αἷτιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπίσης προήλθε καὶ ἡ ἀσυνήθης βραδύτης τῆς Εὐλαλίας. Εἶχον λησμονήσει, ὅτι εἶχον ἔλθει ξένοι εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Τὸ παραδοξότερον, κύριε, εἶνε, ὅτι ἡ ἀφιξίς της, ἦν τόσῳ διακαῶς ἀνέμενα, μὲ ἐνέπλησεν ἀνησυχίας ἀγνώστου μοι. Δὲν διεκείμην πλέον μετὰ τῆς Εὐλαλίας ὅπως χθές. Ἀφ' οὗτου ὀφείλομεν τὸ πᾶν ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ, δὲν ἐτόλμων πλέον οὐδὲν νὰ ζητήσω. Ἐνόμιζον, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς, παρὲχων μοι νέα δικαίωματα, μοι εἶχεν ἐπιβάλλει μυριάς στερήσεις. Ἐφοβοῦμην νὰ προφέρω μίαν λέξιν, νὰ ἐπιχειρήσω μίαν θωπήν. Ἦσθάνομην κάλλιστα, ὅτι ἦτο ἰδική μου, καὶ ὅμως ἐδειλίω νὰ ἐγγίσω αὐτήν. Ἐτρεμον μὴ τὴν βεβηλώσω, ἂν ἤκουον τὴν πνοήν της, ἂν ἠπτόμην τῆς ἐσθῆτός της, ἂν ἔφερον τὰ χεῖλη μου πρὸς τὴν κυματιζούσαν αὐτῆς κόμην. Ἰσως καὶ αὕτη ἡσθάνετο τὸ αὐτό, διότι ἐπὶ τινι χρόνῳ ἡ συνδιάλεξις ἡμῶν ὑπῆρξεν ὡς συνδιάλεξις ἀτόμων ἄρτι ἐγνωρισμένων. Δὲν ἠδύνατο ὅμως τοῦτο νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Αἱ ἀναμνήσεις καὶ τὰ θέληγτρα τῶν τελευταίων ἡμερῶν δὲν εἶχον σθεσθεῖ. Ὁ Πῦκ ἀνεπόλει εἰς ἡμᾶς ταῦτα πηδῶν ἐκ τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς ἐὰν ὑπέφερε βλέπων ἡμᾶς οὕτω κεχωρισμένους καὶ οὕτω ψυχρούς. Ἐπλησίασα τὴν Εὐλαλίαν, τὰ δὲ χεῖλη μου ἐζήτησαν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, τὸ μόνον μέρος τοῦ προσώπου της, ὅπερ εἶχον ἐγγίσει μέχρι τῆς παρμονῆς τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἀντὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀπῆντησαν ἐπίδесμον. Εἴσαι πληγωμένη, Εὐλαλία!... — Ὀλίγον πληγωμένη, ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἐλαφρώτατα, ἀφοῦ διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετὰ σοῦ, ὡς συνήθως, μεταξὺ δὲ τῶν χειλέων σου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὑπάρχει μόνον εἰς ἐπίδесμος πράσιнос.

— Πράσιнос! πράσιнос! Θεέ μου! τί σημαίνει ὁ πράσιнос αὐτὸς ἐπίδесμος;...

— Ἐπκνέκτησα τὴν ὄρασιν, ἀπεκρίνατο... βλέπω...

Καὶ ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔτρεμεν ἐν τῇ ἐμῇ ὡς ἐὰν μοι ὁμολόγει σφάλμα τι ἢ μοι διηγείτο δυστυχίαν τινὰ αὐτῆς.

— Εἶδες! ἀνέκραξα... θὰ ἴδης! δυστυχὴς ἐγώ!...

Θὰ ἴδης!... τὸ κάτοπτρον ὅπερ διὰ σὲ ἦτο ἐπιφάνεια ψυχρὰ μόνον, ἤδη θὰ σοὶ δείξῃ τὴν ζῶσάν σου εἰκόνα. Ἡ ἀφωνος, ἀλλ' ἐμψυχος μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξις σου θὰ σοὶ ἐπκναλαμβάνῃ καθ' ἐκάστην ὅτι εἴσαι ὥραία, καὶ ὁπόταν θὰ ἐπανεέλθῃς πρὸς τὸν ταλαίπωρον τυφλόν, αἰσθήμα μόνον οἴκτου θὰ σοὶ προξενῇ οὕτως. Θὰ οἰκτείρῃς αὐτόν, διότι εἶνε τυφλός, διότι θὰ ἐνόησῃς ὅτι τὸ μέγιστον τῶν δυστυχημάτων αὐτοῦ εἶνε ὅτι δὲν σὲ βλέπει. Τί λέγω; δὲν θὰ ἐπανεέλθῃς

πλέον! Διὰ τί νὰ ἐπανεέλθῃς; τίς νεανίς ὥραία θὰ ἡγάπα ἕνα δυστυχῆ τυφλόν;...

— ὦ! δυστυχία μου εἶμαι τυφλός!

Λέγων ταῦτα ἔπεσα κατὰ γῆς. ἐκείνη δὲ με ἠκολούθησε θλίβουσα με διὰ τῶν χειρῶν της, καὶ περᾶσα τοὺς δακτύλους αὐτῆς εἰς τὴν κόμην μου, ἠγγίζε διὰ τῶν χειλέων της τὸν τράχηλό μου, καὶ ἐθρήναι ὡς παιδίον. — Ὅχι, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ἀγαπήσω ἄλλον. — Σὺ χθὲς ἐχαίρεσο, διότι ἦσο τυφλός, λέγων ὅτι οὕτω ὁ ἔρως ἡμῶν θὰ μείνῃ ἀναλλοίωτος! Θὰ τυφλωθῶ λοιπὸν πάλιν ἐν ἀνάγκῃ ἂν πρόκειται νὰ πάσῃ οὕτω ἡ καρδιά σου. Θέλεις νὰ ἀποσπάσω τὸν ἐπίδесμον τοῦτον; Θέλεις νὰ καταθράσω τοὺς ὀφθαλμούς μου;...

Τρομερὰ ἀνάμνησις! τὸ ἐπεθύμουν!...

— Στῆθι, τῇ εἶπον, κρατῶν τὸν βραχίον ὅπως ἐπ' αὐτοῦ καταστείλω τὴν ὑπερβολικὴν ἰσχύν, ἥτις με συνετάρσσε. Αἰσθάνομαι ἀνοήτως, διότι πάσχομεν, σὺ ἐκ τῆς εὐτυχίας σου, ἐγὼ ἐκ τῆς ἀπελπισίας μου. — Ἀκουσον.

Ἐλαβὼν τὴν θέσιν μου, ἐκείνη δὲ τὴν ἰδικήν της. Ἡ καρδιά μου διερρήγνυτο.

Ἀκουσον, ἐξηκολούθησα, εἶνε κάλλιπτον ὅτι ἀπέκτησας τὴν ὄρασιν, διότι εἴσαι τελεία, εἶνε ἀδιάφορον ἂν εἶμαι τυφλός ἢ ἀποθνήσκω ἐγκαταλελειμένος, διότι τοιαύτην ὁ Θεὸς μοι προώρισεν εἰμαρμένην, ὀρκίσθητι ὅμως ὅτι ποτέ δὲν θὰ με ἴδης, ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃς νὰ με ἴδης! Ἄν με ἴδης, ἀκουσα θὰ ἀναγκασθῇς νὰ με συγκρίνης πρὸς τοὺς ἄλλους, πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν των, πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ὁμιλοῦσι διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος σαγηνεύουσι τὰς γυναῖκας. Δὲν θέλω νὰ δύνασαι νὰ με συγκρίνης! Θέλω νὰ μείνω ἐν τῇ φαντασίᾳ σου ὡς ὄνειρον, ὡς μυστήριον, ὅπως με ἐφκντάξω ὁπόταν ἦσο μικρὰ τυφλὴ κόρη. Θέλω νὰ ὀρκισθῇς ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθῃς ἐδῶ εἰμὴ μὲ τὸν πράσινον ἐπίδесμον, νὰ ἐπανερχῇσαι ἐκάστην ἐβδομάδα, ἢ τοῦλάχιστον ἀπαξ τὸν μῆνα ἢ τὸ ἔτος!... νὰ ἐπανεέλθῃς ἀπαξ εἰσέτι! ὦ! ὀρκίσθητι ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃς ἀπαξ μόνον εἰσέτι χωρὶς νὰ με ἴδης!...

— Ὅρκίζομαι ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, εἶπεν ἡ Εὐλαλία κλαίουσα.

Ἐπεσα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς ὡς λιπόθυμος. Ὁ κύριος Ροβέρτος με ἀνῆγειρε, με ἐθώπευσε καὶ με παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρός μου. Ἡ Εὐλαλία εἶχεν ἀναχωρήσει.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανῆλθε, καὶ πολλὰς κατὰ συνήθειαν ἡμέρας, τὰ δὲ χεῖλη μου συνήντων πάντοτε τὸν πράσινον ἐπίδесμον, ὅστις συνεκράτει τὴν πλάνην μου. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἦμην ὁ αὐτὸς δι' ἐκείνην ἐν ὅσῳ δὲν με ἔβλεπε. Ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν εὐκρινῶς ἀπῆντων τὰ ἔχνη καὶ τὰς ἐντυπώσεις αἰσθήματος, οὐτινος μόλις εἶχον ἀπολαύσει, καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ποτέ ἐκείνη δὲν θὰ ἐλθονοῖν τὴν ἡδονικὴν μαγείαν, τὴν γοητείαν, ἐν ἣ ἡ παι-

δικὴ ἡμῶν ἡλικία ἔρρευσε. Ἐλεγον κατ' ἐμαυτὸν μετὰ χαρᾶς ἀνοήτου καὶ ἀφρονος... δι' ἐμὲ ἔμεινε τυφλὴ ἡ Εὐλαλία μου! δὲν θὰ με ἴδῃ ποτέ! θὰ με ἀγαπᾷ αἰωνίως!

Καὶ ἐκάλυψα διὰ φιλημάτων τὸν πρόσινον αὐτῆς ἐπίδесμον, διότι τοὺς ὀφθαλμούς της δὲν τοὺς ἡγάπων πλέον!

Μετὰ τινι χρόνῳ, ἐπῆλθεν ἡμέρα — καὶ θὰ ἠρίθμουν τὰς ἡμέρας ταύτας ἂν τοῦτο ἐπανελαμβάνετο — καθ' ἣν συνέβητι, ὅπερ ἀγνοῶ τίνι τρόπῳ νὰ σᾶς ἐκφράσω· αἱ χεῖρες ἡμῶν συνεθλίβησαν μετὰ περισσοτέρως ζωηρότητος, οἱ συμπεπλεγμένοι δακτύλοι ἡμῶν ὑγράνθησαν ὑπὸ θερμότερου ἰδρώτος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἡσθάνθη τὸν παλμὸς τῆς καρδίας αὐτῆς, τὰ δὲ χεῖλη μου συνήντησαν μακρὰς μεταξίνας βλεφαρίδας ὑπὸ τὸν πράσινον ἐπίδесμον.

— Ὑψιστε! ἐφώνησα, μὴ με ἀπατᾷ ἡ μνήμη; Ὅχι, ὄχι, ἐνθυμοῦμαι, ὅτι παιδίον ἔτι, ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων μου διέκρινα φῶτα κυματίζοντα, ἀκτῖνας πλανωμένας, κηλίδας, χρώματα, καὶ ὅτι διὰ τούτων τὸ φῶς εἰσέδυνε διὰ μυρίων σπινθηροβολισμῶν καὶ ἤρχετο, ὅπως με ἀφυπνήσῃ ἐν τῷ λίκνῳ μου... Ἀλλοίμονον! ἂν με ἴδης!

— Σὲ εἶδον, με εἶπε γελῶσα πρὸς τί λοιπὸν θὰ μοὶ ἐχρησίμευεν ἡ ὄρασις, ἂν δὲν ἔβλεπον σέ; ὑπερήφανε! ζητεῖς νὰ καταστείλῃς τὴν περιέργειαν γυναικός, ἥς οἱ τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ χθὲς ἔτι πρὸς τὸ φῶς ἠνοίχθησαν!

— Εἶνε ἀδύνατον, Εὐλαλία... μοὶ τὸ εἶχες ὀρκισθεῖ!

— Οὐδὲν ὀρκίσθην, φίλε μου, διότι ὅταν μοὶ ἐζήτησες τὸν ὄρκον, σὲ εἶχον ἴδει. Ἠρχόμεθα με τὴν Ἰουλίαν, ἐκ τοῦ ἀπωτάτου δὲ μέρους τῆς κοιλάδος — τὸν βλέπεις; τῇ εἶπον. — Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίνατο. Φαίνεται πολὺ μελαγχολικός. — Ἠνόνησα τὸ αἷτιον· εἶχον βραδύνει νὰ ἔλθω! οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν ἄνευ ἐπίδесμου. Μοὶ παρετήρησαν ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐξετιθέμην εἰς τὸ νὰ ἀπολέσω διὰ παντός τὴν ὄρασιν, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδον σέ, δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην νὰ βλέπω, καὶ μόνον ὅταν ἐκάθησα πλησίον σου ἐπκνέθεσα τὸν πράσινον ἐπίδесμον.

— Μὲ εἶχες ἴδει καὶ ἐξηκολούθεις νὰ ἐρχῇσαι· καλὸν τοῦτο. Τί εἶδες κατὰ πρῶτον;

— Τὸν κύριον Μοναῖρ, τὸν πατέρα μου, τὴν Ἰουλίαν. Κατόπιν τὸν ἀπειρον τοῦτον κόσμον, τὰ δένδρα, τὰ ὄρη, τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον, τὴν πλάσιν, ἥς ἤμην τὸ κέντρον καὶ ἥτις πανταχόθεν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐτοίμη, ὅπως κρημνισθῇ ἐπ' ἐμοῦ εἰς τὰ βάθη ἀγνοῶ ποίας ἀβύσσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ἐαυτὴν βεβυθισμένην.

— Μετ' ἐμὲ τίνες εἶδες.

— Τὸν Γαβριήλ, τὸν γέροντα Βαλμάτ, τὸν γίγαντα Γασά, τὴν Μαργαρίταν...

— Οὐδένα ἄλλον;

— Οὐδένα.

— Ὁ ἀὴρ εἶνε πολὺ δροσερὸς τὸ ἐσπέρας τοῦτο· καταβίβασε τὸν ἐπίδесμον!

εἶνε δυνατόν καὶ πάλιν νὰ ἀπωλέσῃς τὴν ὄρασιν.

— Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον! Ἄν ἀπήλαυσα τί, διότι ἐπανεκτίσῃς τὴν ὄρασιν, εἶνε ὅτι εἶδον σὲ καὶ δύναμαι ἤδη νὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ μίαν ἔτι αἰσθήσεως. Ἡ εἰκὼν σου ἦτο ἐν τῇ ψυχῇ μου, οἷα οἱ ὀφθαλμοί μου βλέπουσιν αὐτήν. Σὲ βλέπω, καὶ τοῦτο εἶνε νέον αἶτιον, ὅπως διὰ σὲ καὶ μόνον ζῶ. Τὸ φῶς ὅπερ μοὶ ἔδωσαν εἶνε νέος δεσμὸς συνδέων με πρὸς τὴν καρδίαν σου, καὶ δι' αὐτὸ μοὶ εἶνε προσφιλές! Ὡς ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τόσας αἰσθήσεις, ὅπως ἀπασχολῶ εἰς τὸν ἔρωτα ἡμῶν, ὅσους ἀστέρους ἔχουσιν αἱ ὠραῖαι νύκτες! Νομίζω ὅτι οἱ ἄγγελοι ἔχουσι τοσαύτας, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε τὰ εὐτυχέστατα τῶν πλασμάτων.

Ἰδοὺ αὐταὶ αὐταὶ αἱ λέξεις της, δὲν δύναμαι νὰ τὰς λησμονήσω. Ἡ ἀνάγκη τοῦ φωτός παρέφερε τὴν ζωηρὰν αὐτῆς φαντασίαν, ἥ δὲ καρδία της ἐνεψυχούτο ἐκ τῶν ἀκτίνων, τὰς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοί της ἐκ τοῦ ἡλίου ἐλάμβανον.

Ἐπανεῦρον λοιπὸν χαρὰν τινά. Λίαν εὐκόλως συνεπιζόμεν εἰς τὴν ἐλπίδα! Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀσθενὴς καὶ δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ πρὸς τὴν πλάνην, ἥτις τὸν κολακεύει! Ἀλλῶς τε ὁ βίος ἡμῶν ἐλάμβανε νέον χαρακτήρα, ποικιλίαν καὶ κίνησιν καὶ ταραχήν, ἣν ἡ Εὐλαλία μὲ ἠνάγκαζε νὰ προτιμῶ μᾶλλον τῆς ἡρεμίας ἐκείνης ἐν τῇ ὁποίᾳ μέχρι τοῦδε εἶχον διαγάγει. Ὁ βράχος οὗτος ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήσθαι, δὲν ἦτο πλέον δι' ἡμᾶς εἰμὴ τόπος συνεντεύξεως καὶ σταθμός, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχόμεθα νὰ ἀναπαυθῶμεν καὶ ἡδέως συνομιλήσωμεν περὶ τῆς καλῆς τοῦ περιπάτου ἀξίας. Κατόπιν διετρέχομεν τὴν κοιλάδα, ἥ δὲ Εὐλαλία ἦτο ἡ ὁδηγός μου καὶ κατέβλεπε τὰ ὠτὰ μου διηγούμεναι μοι τὰς μεγάλας ἐκεῖνας εἰκόνας, ἃς ὁ νοῦς διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ συλλαμβάνει. Ἐνίοτε ἐνόμιζον ὅτι ἡ φαντασία αὐτῆς, ἰσχυρὰ ὡς μαγεία, ἠλευθέρου τὴν ψυχὴν μου ἐκ τῆς νυκτὸς τοῦ σώματος καὶ ἀνῆρπαζεν αὐτήν, ὑπὸ μυρίων πεφωτισμένων ἀκτίνων, πρὸς τοῦ ὀρανοῦ τὰς ἐκτάσεις, παρέχουσα αὐτῇ εἰκόνας χαρίεστας ὡς ἀρώματα, καὶ χρώματα ζωηρότατα, ὡς οἱ ἥχοι ὀργάνου. Πάραυτα ὅμως ἡρνούμην τὴν ἀπάτην ταύτην καὶ θλιβερῶς ἐπανεπιπτον ἐν τῇ ἀμαυρᾷ μελέτῃ τῆς αἰωνίας μου νυκτὸς. Σπανίως ἡ ὀλεθρία αὕτη συναίσθησις περὶ τῆς καταστάσεώς μου καὶ ἐπιστροφή εἰς ἐμαυτόν, τῇ διέφυγε. Τότε οὐδενὸς ἐφείδετο, ὅπως μὲ ἀποσπάσῃ ἐκ ταύτης. Ἐνίοτε μοὶ ἔψαλλον ἄσματα, ἅτινα μοὶ ἀνεμίμνησκον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀμφοτέροι εἴμεθα τυφλοί, ἐκείνη δὲ οὕτω διὰ τῶν ἁσμάτων της ἔβλεπε τότε τὴν ἐρημίαν ἡμῶν. Συχνότερον μοὶ ἀνεγίνωσκε· εἶχον γινώσκει τὴν ἀνάγνωσιν ἄλλοτε, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλα σχήματα καὶ τρόπους καὶ λίαν περιωρισμένως, διότι ὁ τυφλὸς δὲν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ πολλὰ πράγματα. Ἦδη ὅμως ἡ ἀνάγνωσις εἶχε καταστῇ δι' ἡμᾶς ὅλως νέα κτῆσις. Ἡ

φωνὴ αὐτῆς μὲ παρέσυρεν, ἐλησμόνουν ἐαυτὸν καὶ ἐφερόμην πρὸς νέον βίον, ὃν δὲν εἶχον ποτὲ μαντεύσει ἢ ἐννοήσῃ, βίον φαντασίας καὶ αἰσθήματος, ἐνῶ ἄγνοῶ ὅποια φανταστικά ὄντα, ἅτινα μὲ ἐγνώριζον, ἤρχοντο καὶ κατέβλεπον τὴν καρδίαν μου ἅπασαν.

Ὅποιον ἄπειρον πεδῖον μεγαλοπρεπῶν σκέψεων καὶ τρυφερῶν μελετῶν ἀνοίγεται εἰς τὸ ὃν τὸ εὐνοηθὲν ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ λαβὸν ὄργανα ὅπως ἀναγινώσκῃ καὶ διανοίαν ὅπως ἐννοῇ! Ἐνίοτε τεμάχιόν τι τῆς Βίβλου, ὡς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἰώβ, μὲ ἐπλήρου θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ, ἢ ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν ἀδελφῶν του, κατεβύθιζε τὴν καρδίαν μου εἰς τρυφερὰν συγκίνησιν οἴκτου. Ἄλλοτε ἠκραζόμην τοῦ ἔπους, μὲ τὴν σχεδὸν θεῖαν τοῦ Ὀμήρου ἀπλοϊκότητα, ἢ τὴν θρησκευτικὴν τοῦ Μίλτωνος ἐπιστημότητα. Ἀνεγινώσκομεν καὶ μυθιστορίας, μετὰ τῶν ὁποίων, ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἀσταθοῦς καὶ συγκεχυμένου καὶ ὅπερ οὐδέποτε νὰ ἐξηγήσω ἐξήτησα, ἠγάπων τὸν Βέρθερον. Ἡ Εὐλαλία κατ' ἀρχὰς ἐξέλεγεν ἐκεῖνα, ὧν ἡ ὑπόθεσις συνεφώνει πρὸς τὴν κατάστασιν ἡμῶν. Πάθους ζωηρὰ ἐξομολόγησις, θλιβερός ἀποχωρισμός, ἀγνὴ χαρὰ ἀγνωστῆς ἐνώσεως, ἀπλότης ἀγροτικῆς οἴκου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἦσαν μακρὰν ἡ ἐνδιαφέρουσα περιεργία καὶ ἡ ἐπίπλαστος τῶν ἀνθρώπων στοργή, συνετάρασσε τὴν φωνὴν της καὶ ἐπλήρου δακρύων τὰς βλεφαρίδας αὐτῆς. Καίτοι δὲ ἔκτοτε δὲν ὠμιλοῦμεν περὶ τοῦ γάμου μας, ἐν τούτοις ὁπότεν κατὰ τὴν συνήθη ἐσπερινὴν ἀνάγνωσιν ἀπνητῶμεν τί ὅμοιον μὲ ἡσπάζετο εἰσέτι ἐνώπιον τοῦ πατρὸς της.

Μετὰ τινὰ χρόνον παρετήρησα ὅτι ἡλκξε προτίμησιν ἀναγνώσεων. Ἦδη ἡρέσκετο πλεῖότερον εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν τοῦ κόσμου σκηνῶν. Περιγραφὴ κενοδόξου ἐροτῆς συνεκράτει αὐτὴν ἄκουσιν. Μετ' εὐχαριστήσεως ἀνεγίνωσκε τὰς λεπτομερεῖας γυναικείου καλλωπισμοῦ ἢ θεαμάτων τινος. Κατ' ἀρχὰς δὲν ὑπέθεσε ὅτι εἶχε λησμονήσει καθ' ὅλον κληρὸν ὅτι ἡμῖν τυφλὸς, καὶ αἱ περικεῖσται αὐταὶ ἔθλιβον τὴν καρδίαν μου, χωρὶς ὅμως νὰ θραύωσιν αὐτήν. Ἀπέδιδον τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην ἰδιοτροπίαν εἰς τὴν ἐκτακτὸν κίνησιν, ὅφ' ἥς κατείχετο ἡ ἔπαυσις, ἀφ' οὗτο ὁ κύριος Μονοῦρ διὰ τῆς θαυμαστῆς αὐτοῦ τέχνης εἶχε μεταβάλλει ἐν αὐτῇ τὰ πάντα. Ὁ κύριος Ροβέρτος εὐτυχέστερος ἤδη, ἀναμφιβόλως, καὶ μᾶλλον διατεθειμένος νὰ ἀπολάσῃ τῶν δώρων τῆς τύχης καὶ τῶν χαρίτων τῆς ζωῆς, ἀφ' ἥς στιγμῆς ἡ θυγάτηρ του εἶχε καταστῇ πλήρης κατὰ τὸν ὁργανισμόν πλέον, καὶ τὸ κάλλος, μετὰ χαρᾶς προσεκάλει τοὺς πολυκρίθμους ταξιδιώτας, οἵτινες κατὰ τὸ βραχὺ τοῦ θέρους διάστημα ἔρχονται κατ' ἔτος εἰς τὰ ὄρη μας. Ἡ ἔπαυσις, δύνασθε νὰ ἐρωτήσητε περὶ τούτου, εἶχε καταστῇ τὸ φιλόξενον ἐντευκτήριον, ὡς τὰ τῶν παρελθόντων ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρχων αὐτῆς οὐδενὸς ἐφείδετο ὅπως καθιστᾷ τερπνὴν τὴν

διαμονὴν τῶν ξένων του. Ἡ Εὐλαλία διέλαμπεν ἐντὸς τοῦ πάντοτε νέου τούτου κύκλου, ὅστις συνέκειτο ἐκ πλουσιῶν ξένων, ἐκ διασήμεων σοφῶν, ἐκ κυρίων φιλαρέσκων καὶ πνευματωδῶν. Διεκρίνετο μετὰ τῶν πασῶν τῶν γυναικῶν τούτων, καὶ διὰ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ὅστις δι' ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς εἶνε ἡ τῆς ψυχῆς φυσιογνωμία, καὶ ἐκ μυρίων ἄλλων προτερημάτων, ἅτινα ἠγνόουν ὅτι ἐκέκτητο. Ὅποια ὑπερφηάνεια, ὁποία θλίψις συνετάρασσε τὸ στήθος μου μέχρι θραύσεως, ὁπότεν ἐξεθείαζον ἐνώπιόν μου τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἢ ὁπότεν νεανίας τις ἀνοήτως καὶ ἀκουσίως σκληρός, ἐπῆνει τὴν χροιάν της κόμης αὐτῆς!

Οἱ ἐλθόντες ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν κοιλάδα ἐκουσίως ἐπεξέτεινον τὴν διαμονὴν αὐτῶν, ὅπως βλέπωσι τὴν Εὐλαλίαν. Ἦνόνουν τοῦτο. Ὁ ἔρως καὶ ἡ στοργὴ αὐτῆς δὲν εἶχον ἐκλείψει οὔτε ἀλλοιωθεῖ, καὶ ὅμως ἡσθανόμην ὅτι ἐκείνη ἤρχιζε ζῶσα ἐκτὸς ἐμοῦ, ἐκτὸς ἡμῶν, ἐκτὸς τῆς οικειότητος ἐκείνης, ἣν ἡ δυστυχία παράγει μόνη, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀπώλεια ἔχει ἴσῃν ἀξίαν πρὸς τὴν τῆς εὐτυχίας ἀπώλειαν. Ἦδη ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος, μετὰ τοσαύτης ἀνυπομονησίας, μεθ' ὅσης ἄλλοτε ἐπεθύμουν τὸν ἄνεμον τοῦ θέρους καὶ τοὺς μικροὺς τοῦ ἔαρος ὄμβρους. Τέλος ὁ χειμὼν ὃν ἐπόθουν ἀφίκετο, ὁ δὲ κύριος Ροβέρτος μοὶ ἐγνωστοποίησε μετὰ πολλῶν ἐπιφυλάξεων καὶ διαβεβαιώσεων ὅτι θὰ ἀπεχωρίζομεθα δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας, ὅτι μετέβαινον ὅπως ἐγκατασταθῶσιν ἐν Γενεύῃ, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν αὐτῶν, θὰ μὲ προσεκάλουν παρ' αὐτοῖς. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἀνεχώρει μετὰ τῆς Εὐλαλίας, ὅπως διέλθωσι τὸν χειμῶνα ἐν Γενεύῃ. — Εἰς χειμῶν, προσέθηκε, περὶ ταχέως! . . ἄλλως τε θὰ εἴμεθα τόσον ἐγγύς! . .

— Τόσον ταχέως! . . εἰς χειμῶν τῶν Ἀλπεων! . . ἀκούετε; . . καὶ τόσον ἐγγύς! . . εἰς Γενεύην, εἰς τὰ πέρατα τῶν κατηραμένων ὁρέων μας! Μετὰ τὴν ἡμῶν θὰ ὑπῆρχεν ὁδός, ἣν οὔτε ἡ αἰγαγρος αὐτὴ δύναται ἐν καιρῷ χειμῶνος νὰ διέλθῃ . . καὶ ἡμῖν τυφλὸς!

Ἐμείνα ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Ἡ Εὐλαλία μὲ ἐνηγκαλίσθη. Εὗρον τοὺς βραχίονας αὐτῆς ψυχροὺς, σχεδὸν βαρεῖς. Συγκεκινημένη μοὶ ἀπηύθυνε τρυφερὰς τινὰς λέξεις, ἂν δὲν ἀπατώμαι, διότι ἤκουσα ταύτας ὡς ἐν ὀνείρῳ. Μετὰ τινὰς ὥρας συνήλθον ἐντελῶς. Ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν — Ἀνεχώρησαν Γερβάσις, ἡμεῖς ὅμως θὰ κατοικῶμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν!

Κατὰρ! ἀνέκραξα· κατεστράφη λοιπὸν ἡ καλύβη ἡμῶν ἐκ τῆς χιόνος; — Ὁχι, Γερβάσις, ἡ καλύβη μένει ἀκεραία, μάλιστα διὰ τῶν δώρων τοῦ κυρίου Ροβέρτου κατέστησε αὐτὴν καλλιτέραν. — Τότε ἀπόλαυσε τῶν δώρων τοῦ κυρίου Ροβέρτου, ἀπεκρινάμην, ριφθεὶς εἰς τὰς ἀγκαλὰς αὐτῆς, μετὰ δακρύων, μέντοι εἰς τὴν ἔπαυλιν σύ . . ἄλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ὁδήγησόν με ἀλλοχοῦ!

Ἐσκέφθην εἶτα καὶ ἀνελογίσθην τὴν θέσιν μου. Ἐγίνωσκον ὅτι ἐκεῖνη δὲν θὰ ἐνυμφεύετο ἕνα τυφλόν, καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς θὰ ἤρνούμην τὴν χειρὰ της, ἀφ' οὗτου πλέον δὲν ἦτο τυφλή, ἀλλὰ τελεία, καὶ πλήρης πλούτου. Ἡ δυστυχία μόνη καθίστανεν ἡμᾶς ὁμοίους, ἀφ' ἧς στιγμῆς δὲ ἡ συμπάθεια ἐκεῖνη διεσπάσθη, ἐγὼ ἀπώλεσα πάντα τὰ δικαίωματα, ἅτινα ἡ δυστυχία ἐπ' αὐτῆς μοὶ παρείχε. Ὅποια σχέσεις ἦδη ἠδύναντο νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τοῦ ἀριστουργήματος τῶν πλάσμάτων τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἐσχάτου τῶν πλάσμάτων του, μεταξὺ ἐνὸς ἀγγέλου ἢ μιᾶς γυναικός, καὶ ἐνὸς τυφλοῦ ὀρφανοῦ; Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἄς μοὶ συγχωρήσῃ τὴν κρίσιν ταύτην, ἐὰν εἶνε τολμηρὰ! Ἐνόμιζον ὅτι οὐδέποτε θὰ μὲ ἐγκατέλειπε καθ' ὅλοκληρίαν, καὶ ὅτι ἐπεφύλασσε τοῦλάχιστον δι' ἐμὲ τὴν εὐτυχίαν, ὅπως ἴσταμαι εἰς μέρος τι, ἐξ οὗ θὰ διήρχετο συχνάκις. ὅπως ἀκούω κυματίζουσιν τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, ἢ ἐκ τῶν χειλέων της ἐκφερομένης λέξεις ἡδυτέρως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τοῦ αἰωνίου ἀποχαιρετισμοῦ, τὰς λέξεις ταύτας! Καλὴν νύκτα, Γερβάσιε!

Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκεῖνου, οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο ἔχω νὰ σᾶς διηγήθω.

Τὸν Ὀκτώβριον μοὶ ἔπεμψε ταινίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν τετυπωμένοι ἀνακοίνως, αἱ λέξεις αὗται: ὁ πρῶτος ἐπίσημος δι' εἶχον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Οὐδέποτε τὸν ἀφῆκα. Ἰδοὺ αὐτός.

Τὸν Νοέμβριον ὁ καιρὸς ἦτο ὥραϊος εἰσέτι· ὁ πατήρ της μοὶ ἔπεμψε δῶρα τινά. Δὲν μοὶ εἶπον περὶ αὐτῶν οὐδὲν τότε.

Τὸν Δεκέμβριον ἤρξαντο πάλιν αἱ χιόνες. Ὑψιστε! πόσον μακρὸς ὑπῆρξεν ὁ χειμὼν ἐκεῖνος! Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπρίλιος, ὅλοκληροι αἰῶνες καταστροφῶν καὶ καταιγίδων! τὸν Μάϊον αἱ σωροὶ τῶν ἀναλυομένων χιόνων ἐπιπτον πανταχοῦ, καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου δὲν ἐπιπτον!

Ὅποταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου συνεκέρρασαν τὸ ψῦχος, εἶπον νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ὁδὸν Βοσσῶν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐπέρων οἱ ἡμιονοδηγοὶ· ἀλλ' οὗτοι δὲν ἤρχοντο εἰσέτι. Ὑπέθεσα τότε ὅτι ὁ Ἀρβῆς ἐπλημμύρησεν, ὅτι ἕτερον ὄρος ἠπέλει τὴν κοιλάδα τοῦ Σερβῶζ, ὅτι ἡ γέφυρα τοῦ ἁγίου Μαρτίνου εἶχε καταθραυσθεῖ, ὅτι τὰ πρὸ αἰώνων ἐπικρεμάμενα ἐρείπια τῶν βράχων τοῦ Μαγλὰν εἶχον πέσει ἐπὶ τῶν ἀναδενδράδων, ὅτι ἡ τρομακτικὴ τοῦ Κλιζ περιοχὴ ἐκλείετο διὰ παντὸς πλέον, διότι εἶχον ἀκούσει περὶ τῶν μελλόντων τούτων κινδύνων, λαλοῦντας τοὺς ὁδοιπόρους καὶ τοὺς ποιητάς. Ἐν τούτοις ἀφίκετο εἰς ἡμιονοδηγός, κατόπιν καὶ ἄλλος, καὶ ὁ τρίτος εἶτα. Τότε δὲν περιέμενα πλέον οὐδέν, δότι ἡ εἰμυρμένη μου εἶχε συμπληρωθεῖ. Μετὰ οὐκ ὅπως ἡμέρας μοὶ ἀνέγνωσαν ἐπιστολὴν τῆς Εὐλακίας· εἶχε διέλθει τὸν χειμῶνα εἰς Γενεύην καὶ μετέβαινε διὰ τὸ θέρος εἰς Μιλάνον!

Ἡ μήτηρ μου ἔτρεμε δι' ἐμέ· ἐγὼ ἐγέλασα. Εἶχον μαντεύσει ταῦτα πάντα, καὶ

εἶνε μεγάλη χαρὰ, πιστεύσατε, νὰ γνωρίζῃ τις μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ λύπη!

Ἦδη, κύριε, γνωρίζετε τὸν βίον μου ἅπαντα. Ἐν δισὶ λέξεσιν ἰδοὺ αὐτὸς πάλιν. Ἐνόμισα ὅτι ἡγαπῶμην ὑπὸ γυναικός, ἀλλὰ μόνον εἰς κύων μὲ ἡγάπησεν. Ταλαίπωρε Πύκ!

Ὁ Πύκ ὤρμησε πρὸς τὸν τυφλόν. — Δὲν εἶσαι σύ, τῷ εἶπεν, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς.

— Προσφιλές μου τέκνον, ἀνέκραξα, θὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα γυνή τις, ἥτις δὲν θὰ ἦνε ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ὅμως θὰ ἀγαπήσῃς, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ θὰ σὲ ἀγαπᾷ!

— Γνωρίζετε λοιπὸν νεάνιδα τινὰ τυφλὴν καὶ ἀνάκτον; ὑπέλαβεν ὁ Γερβάσιος.

— Διατί ὄχι; γυναικίκα, ἥτις θὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ;

— Μήπως σᾶς εἶπον, ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ ἡ Εὐλακία;

— Ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ· ἀλλὰ σὺ ἀγαπᾷς τὸν Πύκ, διότι σὲ ἀγαπᾷ, θὰ ἀγαπήσῃς λοιπὸν καὶ τὴν γυναικίκα, ἥτις θὰ σοὶ εἴπῃ, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ.

— Διαφέρει πολύ. Ὁ Πύκ δὲν μὲ ἠπάτησε. Ὁ Πύκ δὲν θὰ μὲ ἐγκατέλειπεν οὐτῶ. Ὁ Πύκ ἀπέθανεν.

— Ἀκουσε, Γερβάσιε, πρέπει νὰ ἀνχωρήσω ἤδη. Θὰ μεταβῶ εἰς Μιλάνον, θὰ τὴν ἴδω, θὰ τῇ ὁμιλήσω, τὸ ὀρκίζομαι, καὶ κατόπιν θὰ ἐπανεέλθω... ἔχω ὅμως καὶ ἐγὼ θλίψεις καὶ πληγὰς νὰ ἐπουλώσω. Ἰσως δὲν μὲ πιστεύεις, καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές! ὦ! ἂν ἡδυνάμην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου σοὶ ἐδίδον ὅπως ἀνταλλάξωμεν τὰς καρδίας μας!

Ὁ Γερβάσιος ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χειρὰ μου. Αἱ δυστυχίαι πρᾶγνουςι τυχύτατα τὰς συμπαθείας!

— Τοῦλάχιστον, ἐξηκολούθησα, οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων σοὶ ἐλλείπει. Αἱ φροντίδες τοῦ προστάτου σου ἠῤῥησαν τὴν μικράν σου περιουσίαν. Διὰ τοὺς κητοίκους τῆς κοιλάδος ἡ εὐτυχία σου εἶνε ὁ ἡδύτερος αὐτῶν πλοῦτος. Τὸ κάλλος σου θὰ σοὶ φέρῃ ἐρωμένην, ἡ δὲ καρδίᾳ σου φίλον!

— Καὶ κύνα!.. εἶπεν ὁ Γερβάσιος.

— Δὲν θὰ σοὶ ἐδίδα τὸν ἰδικόν μου οὔτε δι' ὅλην τὴν κοιλάδα καὶ τὰ ὄρη σου, ἂν δὲν σὲ εἶχεν ἀγαπήσει! Σοὶ δίδω τὸν κύνα μου...

— Τὸν κύνα σας! ἀνέκραξε, τὸν κύνα σας!.. Ὅχι, ὄχι, κύριε... ἀδύνατον!

Ὁ Πύκ μὲ ἠνώνησεν! ἤρξατο θωπεύων με μετ' ἄλγους καὶ χαρὰς συνάμα. Ἦτο ζωηροτάτη τρυφερότης, ἀλλὰ τρυφερότης ἀποχαιρετισμοῦ, διότι ὁπόταν διὰ σημείου, τὸ ὁποῖον βεβαίως περιέμενε, τῷ ἔδειξα τὸν τυφλόν, ἐρρίφθη ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γερβάσιου, μὲ παρετήρησεν ὡς ἀπελεύθερος.

— Χαῖρε, Γερβάσιε! — Δὲν προέφερα τὸ ὄνομα τοῦ Πύκ, διότι θὰ μὲ ἠκολούθει ἰσως. Ὅποταν ἤμην σχεδὸν εἰς τὴν στο-

φὴν τοῦ μικροῦ πεδίου, παρετήρησα τὸν κύνα μου, ὅστις πλήρης αἰσχύνης ἴστατο εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δάσους. Ἐπλησίασα αὐτόν· ἐκεῖνος ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα καὶ πεσὼν χαμαὶ ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπέρασα τοὺς δακτύλους μου εἰς τὰς μεταξίνους τοῦ τρίχας, καὶ μετ' ἄλγους καρδίας, ἀλλ' ἄνευ ὀργῆς ὅμως τῷ εἶπον: Πήγαινε...

Ἀνεχώρησεν ὡς βέλος, ἐστράφη ἀπαξ εἰσέτι ὅπως μὲ ἴδῃ, καὶ κατόπιν μετέβη εἰς τὸν Γερβάσιον.

— Τοῦλάχιστον, εἶπον, δὲν θὰ ἦνε πλέον μόνος.

Ἔπεται τὸ τέλος.

I. Δ. Ζ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικά καὶ Γαλλικά.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα ἐννέα τεύχη τοῦ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς ἱατροδικαστικῆς κ. **A. Δ. Καλλιθωκά**, πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ **λ. 60**.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις:

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ φρ. γρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεύχος ἐκ σελίδων 400
καὶ πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῇ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῇ Ἐξωτερικῇ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξωφύλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῇ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς **Κορίνθης**, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκίδες ἐκ μιᾶς ὁκάς καὶ 70 δραχμῶν πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25**, ἐν τῇ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».